

ut apud episcopum, seu præsentatorem, vel patronum intercedat, roget, vel ipsum efficaciter commendat in ordine ad obtinendum ipsum beneficium ecclesiasticum. Talis enim per temporale parat sibi viam ad acquirendum spirituale, et revera illud temporale pro isto spirituali promittit, dat seu præstat. Sic Barbosa, in cap. *Nemo*, n. 4, De Simonia; Silvester, verb. *Simoniam*, quæst. 6; Layman, *De Simonia*, § 6, n. 65; Navarr., *Manual.*, cap. 33; Bonacina, *De Simonia*, quæst. 1, § 1, n. 14; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 122 et seq. cum communi, et certa aliorum, arg. cap. *Præsentium* 3, caus. 1, quæst. 5, ubi tanquam Simoniaci reputatur promotio ad sacerdotium obtenta per pecuniam, non episcopo, sed cuidam principali ejus, id est alicui familiari vel principali ministro illius datam, et cap. *Statuimus* 107, caus. 1, quæst. 1, ubi Nicolaus Papa tres enumerat species Simoniacæ, quarum unam esse asserit, quando *Simoniaci Simoniacæ non Simoniacis ordinantur*; id est quando ordinandi pecuniam, seu aliud temporale promittunt, dant seu præstant non episcopo, sed alicui ejus familiari et amico, hæc primaria vel sola intentio, ut ipsis ab episcopo hujus ignaro promotionem ad ordines impetrent seu obtineant.

(37. Colliges sexto, quod Simoniam committat, qui certat et spondet cum episcopo seu collatore beneficii pro mille aureis, quod ipse beneficium non sibi, sed alteri sit collaturus. *Communis*. Et ratio clara est, quia illa astutia intendit movere episcopum seu collatorem ad sibi conferendum beneficium, cum æquivalenter faciat, ut ipse pro illa pecunia acquirenda sibi beneficium conferat lucrando mille aureos ex illa sponsione, quæ est revera palliata Simonia, cum sic non sit sponsio, sed emptio.

(38. Colliges septimo, quod conferens beneficium pecunia interveniente, si arbitrium vendat, ipsum beneficium vendit Simoniacæ. In tali enim casu Simoniacæ pretium accipit, et quamvis ore tenus dicat, se vendere suum arbitrium, revera tamen beneficium vendit et peccat tum contra religionem, tum contra justitiam; colligitur aperte ex sequenti propositione 22, in ordine inter merito damnatas ab Alexandro VII, die 7 Septemb. 1663, ibi: « Non est contra justitiam beneficia ecclesiastica non conferre gratis, quia collator conferens illa beneficia ecclesiastica interveniente pecunia, non exigit illa pro collatione beneficii, sed veluti pro emolumento temporali, quod sibi conferre non tenebatur. » Viva ad d. *Propositionem*, n. 5; Suarez, lib. III, *De Simonia*, cap. 39, et alii.

(39. Colliges octavo, quod non sit Simonia conferre alicui beneficium ecclesiasticum, seu aliud spirituale intuitu consanguinitatis, affinitatis seu amicitiae. Sic S. Thom., 2 2, quæst. 100, art. 6 ad 2; Navarrus, *Manual.*, cap. 23, num. 107; Azorius, part. III, lib. XII, cap. 2; Pirrhing, lib. V, *Decr.*, tit. 3, num. 139; Reiffenstuel, *ibid.*, num. 132, et alii passim. Quamvis enim talis

collator aliunde peccet, si intuitu consanguinitatis, affinitatis seu amicitiae conferat beneficia, seu alia spiritualia indignis, vel minus dignis, dignioribus neglectis, Simoniam tamen ob id non incurrit, cum nullum interveniat pactum, nec detur aliquid temporale pro spirituali; tum quia, si id esset Simonia, esset etiam Simonia fundere preces, offerre sacrificia pro aliquo, intuitu consanguinitatis, affinitatis seu amicitiae, quod non est dicendum.

* « At Simonia est si conferas vel procures beneficium consanguineo aut affini, ut inde honoratior vel potentior, vel opulentior fias, aut tua familia. Item si beneficium procures extraneo, ut consulat tuis consanguineis, aut affinibus. Nam tunc datur spirituale intuitu commodi temporalis percipiendi. Ita S. Thomas, in 4, dist. 25, quæst. 3 ad 7, ubi ait: « Qui dat ratione consanguinitatis præbendam, si intendit aliquid bonum in seipsum redundans sic, quod magnificetur per hoc, et nobilitetur domus sua; vel quod ipse in consanguineis sit fortior, et sic ipse aliquid accipere sperat, pro quo spiritualia dat, Simoniam committit. » Antoine, in tract. *De virtute religionis*, cap. 5, art. 3, in resp. ad quæst. 14*.

(40. Colliges nono, quod non sit Simonia conferre beneficium, seu aliud spirituale propter preces armatas, seu gravem metum incussum; dummodo tamen nullum interveniat pactum. Suarez, lib. IV *De Simonia*, cap. 37, num. 10; Lessius, lib. II, cap. 53, num. 119; Reiffenstuel, *loc. cit.*, num. 66; La Croix, *loc. cit.*, num. 84; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 141, testans de communi; et ratio est, quia cum ibi nullum interveniat pactum, talis collatio beneficii non fit tanquam pretium cum quo cessatio injuriæ seu metus incussi commutetur, sed solum tanquam medium spirituale offertur gratis ad tollendam injustam vexationem temporalem; secus autem esset dicendum, si collatio beneficii fieret cum pacto et conditione, quod alter in futurum nullum damnum inferret collatori, sed potius eum defenderet, quia tunc ratione talis pacti et novæ obligationis alteri impositæ in commodum ipsius collatoris esset Simonia, quia talis obligatio est pretio æstimabilis, adeoque, etc.

(41. Colliges decimo, quod non sit Simonia, si quis dat pecuniam infideli, ut recipiat baptismum, hæretico seu peccatori, ut convertatur, juveni, ut fiat clericus, dotem puellæ, ut fiat monialis, et hujusmodi. *Communis*. Et ratio est, quia in dietis casibus nullus intervenit contractus onerosus, sed solum gratuita promissio seu donatio, quamvis sub conditione et justissimo fine, quæ conditio, seu finis cedit non in commodum dantis, sed solum in spirituales utilitates recipientis, ut de se patet.

(42. Alia ad rem. *Vide verb. BENEFICIA*, verb. *JUSPATRONATUS*, verb. *RESIGNATIO BENEFICIORUM*, et signanter verb. *ELECTIO*, art. 3, num. 26, ubi datur per extensum constitutio Innocentii XII, de illicitis capitulationibus, et aliis multis ad rem.

(43. * Commendæ, prioratus atque præceptorie ordinis Hierosolymitani a canonicis quidem tanquam beneficia habentur, in quibus si intercedant preces, pactiones et munera, Simonia committitur; id tamen negant communi consensu theologi, animadvertentes, non esse illis adnexum spiritualis ministerii exercitium, neque necessario conferri clericis; quæ duo exigunt beneficia, quanquam negari non potest, gravem ab usum ea in re intercedere, quem tollere admissus est Clem. XI, in suo Brevi ad magnum magistrum ejusdem ordinis, in quo etiam declarat: collationes hæc nullas et irritas esse, et fore. *De synod. diæces.*, lib. XII, cap. 5, § 13, nov. edit.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

44. Mercari ecclesiam vel officium sacrum per ordinationem conferendum, esse idem flagitium censuerunt Patres, quod Simon Magus commisit Act. VIII, relatum vers. 9 seqq.; c. 1, q. 1. (45. Hoc cum omnium confessione constaret, illud inter gravissima scelera referendum, et primo quasi loco collocandum esse rati sunt, illa ut Gratianus et D. Raymundus de Pennafort primum locum inter ecclesiastica delicta dederint.

(46. Conceptus vero Simoniacæ tam prolixum pedetentim ambitum accepit, ut quæ definitio ei conveniat, et facinus idem, quod Simon commisit, exprimat, non constet evidenter. Ex mente D. Thomæ defini a plebisque solet: « Determinata voluntas ad emenda et vendenda spiritualia, usque adnexa. »

(47. Simonia in duas commode species dividi potest, primariam et secundariam. Illa ambitum ecclesiasticum, hæc vero reliquas species quæ potissimum circa sacras actiones occupantur, complectitur.

(48. Non conveniunt vero omnes circa ea, quæ referenda sunt ad Simoniam secundariam.

(49. Fata hujus criminis historice optime illustravit, et insigni rerum copia exornavit Thomassinus, part. III, vet. et nov. *Eccl. Disciplin.*, lib. cap. 49 et seq. Feliciori vero conatu fata hujus criminis, tum latissimum ejus ambitum explicuit, tradiditque Perischius, in tract. *De Simonia*; succinctior est Hannius, *De crimin. ambit. eccles. seu Simonia*.

ARTICULUS II.

Quoad ea quæ concernunt Simonias, quæ committuntur in electione, præsentatione, permutatione et resignatione beneficiorum, in ingressu et receptione ad religionem, et in administratione sacramentorum et sacramentalium, et præstatione functionum et actuum spiritualium.

SUMMARIUM.

1. Electio evadit Simoniacæ, et consequenter nulla, cum pro consequenda aliqua prælatura seu dignitate datur, seu præstatur aliquod temporale munus, vel a manu, vel a lingua, vel ab obsequio. — 2. Et talis electio de jure est nulla etiam ante iudicis sententiam. — 3. Talis electio est nulla;

etiamsi Simonia sit occulta. — 4. Imo est nulla electio, etiamsi electus penitus ignoret Simoniam commissam ab aliis in procurandis votis ad sui electionem, nisi in hujus præjudicium fraudulenter fiat ab aliquo inimico. — 5. Hinc Simoniacæ electus tenetur in conscientia sub peccato mortali renuntiare episcopatum, prioratum, rectoratum, guardianatum, definitorium, provincialatum, generalatum; nec absolvi potest, prius quam renuntiet. Et hoc etiamsi Simonia sit occulta, sive commissa sit ab eodem, qui dignitatem obtinuit, sive ab aliis ipso quoque nesciente. — 6. Assignantur variæ electiones Simoniacæ, et nullæ propter illicitas pactiones electorum. — 7. Patroni a præsentatis nihil possunt exigere temporale, nisi quod in ipsa fundatione constat fuisse impositum. — 8. Præsentatio est Simoniacæ, quando aliquid datur vel promittitur pro habendis vocibus, seu præsentationibus patronorum. — 9. Quamvis id fiat etiam ipso præsentato ignorante. — 10. Resignatio beneficii cum reservatione regressus, ingressus vel accessus, non potest fieri in manibus ordinarii Papa inferioris. Et quid sit regressus, ingressus vel accessus? — 11. Resignatio beneficii facta cum pacto, ut resignatarius solvat expensas factas olim a resignante in assuetudine illius beneficii est Simoniacæ, unde non potest fieri in manibus ordinarii Papa inferioris. — 12. Resignatio facta cum pacto, ut resignatarius solvat omnes expensas factas in admissione resignationis, atque in expeditione bullarum ab utraque parte ceteroquin faciendas, est Simoniacæ, nec potest admitti ab ordinario Papa inferiore. — 13. Potest tamen fieri talis conventio, et pactio cum facultate et approbatione Summi Pontificis. — 14. Resignatio beneficii facta cum certa confidentia seu pacto inito, ut resignatarius postea illud suo tempore cedat certo suo consanguineo, vel affini, aut amico, est omnino illicita, nulla, et Simoniacæ Simonia confidentiali. — 15. Pro voto habendo promittere officium, seu beneficium ecclesiasticum, est Simonia, et multo magis si fiat reciproce talis promissio, aut pactum. — 16. Simonia est dare temporale, ne eligatur dignus. — 17. Non est autem Simonia dare temporale, ne eligatur indignus aut minus dignus. — 18. Nisi tamen detur temporale, ut loco indigni aliquis certus eligatur. — 19. Dare temporale pro confirmatione obtinenda, seu ne impugnetur electio ab aliquo, qui justam impugnandi, seu contradicendi causam habet, est Simonia. — 20. Dare vel accipere temporale pro ingressu et receptione ad religionem est Simonia. — 21. Alia dicta et conclusa ad rem, *remissive*. — 22. Si monasterium reperiretur inops, mediis vel redditibus non sufficienter fundatum, licite consequenter absque Simonia peti et accipi possent temporalia ab ingredientibus illud; non quidem pro ipso ingressu, seu pro ipsa admissione ad religionem vel professionem, sed pro honesta sustentatione. — 23. Hodie autem circa id contrarium est sentiendum. — 24. An sit Simonia, si gratis dentur aliqua munera superioribus, vel aliis, ut facilius impetretur ingressus in religionem? — 25. Pro administratione sacramentorum vel sacramentalium, et pro functionibus ecclesiasticis ex pacto tacito, vel expresso dari, seu accipi quid temporale per modum pretii, est Simonia juris divini. — 26. Non est autem Simonia pro administratione sacramentorum, vel sacramentalium, seu pro functionibus ecclesiasticis, dare et accipere temporale per modum stipendii ad honestam sustentationem ministrorum ordinati. — 27. Clerici ecclesiæ ministri habentes ad sui honestam, et congruam sustentationem sufficientes ecclesiasticos redditus ipsis pro suis ministeriis assignatos Simoniam committunt, si pro functionibus ecclesiasticis, ad quas ex officio tenentur, temporalia etiam per modum stipendii exigant, quando illa nec jus, nec publica auctoritas, nec consuetudo per-

mitti. — 28. Pro actu vel exercitio jurisdictionis ecclesiasticæ temporale per modum pretii accipere est Simonia. — 29. Assignantur in specie qui in hoc Simoniam committunt. — 30. Adducitur et solvitur objectio. — 31. Adducitur et solvitur instantia. — 32. An episcopi, pro labore, quem habent in executione dispensationum matrimonialium a Sede Apostolica sibi commissarum, possint exigere aliquid temporale, ubi ita exigendi viget consuetudo legitime præscripta. — 33. Non est Simonia etiam ex pacto exigere seu accipere, non per modum pretii, sed solum per modum stipendii ad honestam sustentationem aliquid temporale pro missis, orationibus, aliisque bonis operibus spiritualibus. — 34. Sunt tamen sub excommunicatione prohibita omnes ex pacto donationes, promissiones, et hujusmodi, quamvis istæ non sint acceptate, pro obtinenda pro se vel pro alio justitia, vel gratia aliqua apud Sedem Apostolicam, etiam apud mediatos intercessores. — 35. Affertur ad id Constitutio Alexandri VII, confirmata et extensa ex post ab Innocentio XII. — 36. Additur attendenda notabilis resolutio sacræ cong. Concilii. — Alia ad rem ad num. 39.

(1. Electio evadit Simoniaca, et consequenter nulla, cum pro consequenda aliqua prælatura, seu dignitate datur, seu præstatur aliquod temporale munus, vel a manu, vel a lingua, vel ab obsequio. Cap. *Quam pio* 2, caus. 1, quæst. 3, cap. *Nos satis* 8, et cap. *Mandato* 46, De Simonia, cap. *Monachi* 3, De statu monach.

(2. Et talis electio de jure est nulla, etiam ante judicis sententiam. Vide verb. ELECTIO, art. 4, num. 60, ubi dantur ad id jura.

(3. Talis electio est nulla, etiamsi Simonia sit occulta. Vide, *ibid.*, num. 61.

(4. Imo est nulla electio, etiamsi electus penitus ignoret Simoniam commissam ab aliis in procurandis votis ad sui electionem, nisi in hujus præjudicium fraudulenter fiat ab aliquo inimico. Vide, *ibid.*, num. 62.

(5. Hinc Simoniace electus tenetur in conscientia sub peccato mortali renuntiare episcopatum, prioratum, rectoratum, guardianatum, definitorium, provincialatum, generalatum, nec absolvi potest, priusquam renuntiet. Et hoc etiamsi Simonia sit occulta sive commissa sit ab eodem, qui dignitatem obtinuit, sive ab aliis ipso quoque nesciente. Vide, *ibid.*, num. 63.

(6. Assignantur variæ electiones Simoniacæ, et nullæ propter illicitas pactiones electorum. Vide, *ibid.*, num. 64.

(7. Patroni a præsentatis nihil possunt exigere temporale, nisi quod in ipsa foundatione constat fuisse impositum. Cap. *Sicut* 2, De supplenda negligentia prælator., cap. *Præterea* 23, De jurepatron. Vide verb. JUSPATRONATUS, art. 4, num. 20.

(8. Præsentatio est Simoniaca, quando aliquid datur, vel promittitur pro habendis vocibus, seu præsentationibus patronorum. Arg. cap. *Veniens* 16, De Simonia. Vide, *ibid.*, num. 21.

(9. Quamvis id fiat etiam ipso præsentato ignorante. Cap. *Si alicujus* 59, De electione, cap. *Nobis* 27, De Simonia. Vide, *ibid.*, num. 22.

(10. Resignatio beneficii cum reservatione regressus, ingressus, vel accessus non po-

test fieri in manibus Summi Pontificis. Concil. *Trident.*, sess. xxv, *De reformat.*, cap. 7; S. Pius V, constitut. incip. *Romani Pontificis providentia*. Vide verb. RESIGNATIO, n. 10.

(11. Resignatio beneficii facta cum pacto, ut resignatarius solvat expensas factas olim a resignante in assecutione illius beneficii, est Simoniaca. Unde non potest fieri in manibus ordinarii Papa inferioris. Vide, *ibid.*, num. 50.

(12. Resignatio facta cum pacto, ut resignatarius solvat omnes expensas factas in admissione resignationis, atque expeditione bullarum ab utraque parte ceteroquin faciendas, est Simoniaca, nec potest admitti ab ordinario Papa inferiore. Vide, *ibid.*, num. 51.

(13. Potest tamen fieri talis conventio et pactio cum facultate et approbatione Summi Pontificis. Vide, *ibid.*, num. 52.

(14. Resignatio beneficii facta cum certa confidentiali, seu pacto inito, ut resignatarius postea illud suo tempore cedat certo suo consanguineo, vel affini, aut amico, est omnino illicita, nulla, et Simoniaca Simonia confidentiali. Vide, *ib.*, num. 53 et per tot., ubi multa *De resignatione et permutatione beneficiorum*.

(15. Pro voto habendo promittere beneficium aut officium ecclesiasticum, seu spirituale, est Simonia, et multo magis, si fiat reciproce talis promissio, aut pactum, verb. grat.: « Dabo tibi tale beneficium, si dederis mihi tuum votum. Vel, Dabo tibi meum votum, si confers mihi tale ecclesiasticum officium, seu beneficium. » *Communis*, per text. in cap. *De hoc* 11, De Simonia.

(16. Simonia est dare temporale, ne eligatur dignus, Glossa communiter recepta in cap. *Nemo* 14, De Simonia, verb. *Celet.*, et *ibi Abbas* num. 1; Pirrhing, *loco cit.*, num. 87; Reiffenstuel, *loco cit.*, num. 144, et alii passim. Argum. cap. *Nullus episcopus* 124, § *Si qui autem*, caus. 1, num. 1. Et ratio est, quia Simonia committitur, non solum quando datur spirituale pro temporali, sed etiam quando quis spirituale, quod impendere tenetur pro temporali interesse, vel commodo, dare vel præstare omittit.

(17. Non est autem Simonia dare temporale, ne eligatur indignus aut minus dignus. Sic Navarra, in *Manual.*, cap. 23, n. 102, § 8; Palao, *De Simonia*, punct. 20, n. 8; Azorius, part. III, lib. XII, cap. Lessius, lib. II, cap. 35, dub. 19; Pirrhing, *loco cit.*, num. 87; Reiffenstuel, *loco cit.*, num. 143, cum Cajetan., Soto, Suarez, et alii ibi allegat. Arg. cap. *Dilectus* 28, De Simonia. Et ratio est, quia in tali casu non datur temporale pro spirituali, sed ne spirituale indigne et male conferatur.

(18. Nisi tamen detur temporale, ut loco indigni aliquis certus eligatur, quia tunc committitur vera Simonia, etiamsi detur illud temporale, et neglecto indigno, seu minus digno, eligatur aliquis determinatus, quamvis omnium dignissimus. In tali enim casu vere datur temporale pro spirituali, nempe pro electione certæ et determinatæ

personæ, quod est Simoniacum, ut tenet supracitati doctores, et alii communiter.

(19. Dare temporale pro confirmatione obtinenda, seu ne impugnetur electio ab aliquo, qui justam impugnandi, seu contradicendi causam habet, est Simonia. *Communis*, quoad utramque partem; et quidem prima pars, scilicet *pro confirmatione obtinenda*, clare constat ex cap. *Sicut tuis* 33, De Simonia, ubi expresse declaratur, quod Simonia sit offerre vel dare temporale pro confirmatione obtinenda, cum confirmatio sit revera quid spirituale. Secunda autem pars, scilicet, *ne impugnetur electio*, habetur clare definita in cap. *Matthæus* 23, De Simonia, et concordat cap. *Cum pridem*, 4, De pactis.

(20. Dare vel accipere temporale pro ingressu aut receptione ad religionem est Simonia, et quidem juris divini. *Communis* ac certa textu expresso in cap. *Non satis* 8, De Simonia, ibi: « Tam ille qui dederit, quam ille qui receperit vel consenserit, partem se cum Simone non dubitet habiturum, » juncto ejus summario, ubi sic expresse dicitur: « Simoniacum est pretium recipere pro ingressu religionis. » concordat cap. *Veniens* 19, De Simonia, ubi reprobatur etiam consuetudo contraria, et regulares transgressores, tam superiores quam subditi ab officio suspenduntur et obligantur ad restituendam pecuniam taliter receptam, et cap. *Dilectus* 30, De Simonia, juncto ejus summario, ubi sic expresse habetur: « Si per accusationem constat monachum Simoniace fuisse receptum, receptus et recipiens deponuntur; si vero per inquisitionem, receptus in arctius monasterium detruduntur, recipienti vero, et majoribus pœna condigna imponitur. Et interim ab executione ordinum sacrorum suspenduntur; » et cap. *Quoniam* 40, De Simonia, juncto ejus summario sic expresse dicente: « Religiosi pretio recepti una cum recipientibus de monasterio expelluntur, et in arctioribus monasteriis ad agendam penitentiam detruduntur; » et expresse Extravagant. *Sane* 1, De Simonia, ibi: « Sane multorum fide dignorum relatione didicimus, quod in nonnullis ecclesiis, monasteriis, prioratibus et aliis locis religiosis, tam virorum quam mulierum, ordinum, religionum et partium diversarum, detestabilis, et a canonibus reprobata servatur abusio, quod cum personæ aliquæ recipiuntur ab eis ad observantiam regularem, ipsæ temeritate præsumptuosa, pastus seu prandia capitulis et conventibus ipsarum ecclesiarum, monasteriorum, prioratum et locorum, aut pecunias, aut jocalia, seu res aliquas ipsis ecclesiis, monasteriis, prioratibus et locis, seu præsentibus eis ex statuto seu consuetudine, quæ corruptela est potius dicenda, tribuere compelluntur. » Et infra, postquam damnata hujus vitii allegavit Summus Pontifex, districtius inhihet omnibus regularibus utriusque sexus: « Ne tam a maribus quam a mulieribus volentibus ingredierum religionem, ecclesias, monasteria, prioratus, domos seu loca, in earumdem perso-

narum receptione, aut ante vel post illam quoscunque pastus, prandia seu cœnas, pecunias, jocalia aut res alias etiam ad usum ecclesiasticum, seu quemvis pium usum alium deputata vel deputanda directe vel indirecte petere, vel exigere quocunque modo præsumant... Illa duntaxat, quæ personæ ipsæ ingredientibus, et sponte et plena liberalitate, omnique pactione cessante, dare vel offerre ecclesiis, monasteriis, prioratibus, domibus et locis hujusmodi voluerint cum gratiarum actione licite recepturi. » Quid clarius? Et ratio est etiam clarissima, quia religio omnino est quid spirituale, adeoque temporale dare et recipere pro ingressu et receptione ad ipsam est vera Simonia.

(21. Unde vide dicta et conclusa ad rem sub verb. NOVITIUS, a num. 56 ad num. 63, et sub verb. MONIALES, art. 2, a num. 52 ad 63.

(22. Si monasterium reperiretur inops, mediis vel redditibus non sufficienter fundatum, licite consequenter absque Simonia peti et accipi possent temporalia ab ingredientibus illud; non quidem pro ipso ingressu, seu pro ipsa admissione ad religionem, vel professionem, sed pro honesta sustentatione. Sic expresse sanctus Thomas, in 4, dist. 25, quæst. 3, art. 2 ad 7, ibi: « Cum possessiones alicujus loci religiosi non sufficiunt ad sustentandum plures, tunc potest exigi ab eo, qui in illo loco vult Deo servire, non quasi pretium religionis, sed ut habeat monasterium unde ei possit providere, et id eo non committitur Simonia: » et idem habet 2-2, quæst. 100, art. 3 ad 4, ibi: « Pro ingressu monasterii non licet aliquid exigere vel accipere quasi pretium; licet tamen, si monasterium sit tenue, quod non sufficiat ad tot personas nutriendas, gratis quidem ingressum monasterii exhibere, sed accipere aliquid pro victu personæ, quæ in monasterio fuerit recipienda, si ad hoc non sufficiunt monasterii opes. » Item sanctus Bonaventura, *Libello Apologetico in eos, qui ordini Fratrum Minorum adversantur*, q. 18, ibi: « Ubi vero pecunia recipitur propter personam, quam alias libenter reciperent, si haberent, unde eam pascerent, non videtur esse Simonia, dummodo forma cum intentione concordet. » Item sanctus Raymundus, in *Summa*, lib. 1, titul. 1, § 22, ibi: « Credo, quod possunt dicere: Non sufficiunt nobis (reditus), libenter suscipimus te ad spiritualia, ad temporalia non possumus, nisi habeamus plures possessiones, et tunc ille offerat se et sua. » Item Glossa in cap. *Quoniam* 40, De Simonia, verb. *Paupertatis*, ibi: « Posset dici, quod si ita pauperes sunt, quod non possunt ibi alias aliquo modo aliquam recipere, quia non habent ibi victum, sub hac forma possent recipi: Non habemus quid demus tibi pro victu, nisi tu portes tecum unde vivas. Dummodo tamen hoc non dicatur in fraudem, et sine aliquo pacto. » Et sic Silvester, verb. *Simonia*, quæst. 15, dict. 2; Navarra, *De redditib. Eccles.*, quæst. 1, monit. 61;

Layman, *De Simonia*, n. 38; Lessius, lib. II, cap. 33, dub. 12, assert. 3; Tamburin., *De jure abbat.*, tom. III, disp. 6, quæst. 9; Marchant., tom. III, tract. 10, tit. 9; quæst. 10, concl. 1; Pirrhing, *loco cit.*, n. 59; Reiffenstuel, *loco cit.*, n. 163; testans de communi tam theologorum quam canonistarum per text. in cap. *Quam pio* 2, caus. 1, q. 2. Et ratio est, quia tunc non daretur, nec exigeretur temporale pro spirituali, scilicet pro ingressu ad religionem, seu admissione ad professionem, sed ut quid necessarium pro victu, vestitu ac honesta sustentatione ingredientis seu profitentis, quod est etiam quid mere temporale.

(23. Hodie autem cum regulares tot solum stare debeant et possint in monasteriis, quot ali commode possint per redditus seu consuetas elemosynas eorum: cap. *Periculoso* unic., § *Sane*, De statu regular. in 6, concil. *Trident.*, sess. XXV, *De regularibus*, cap. 3; Clemens VIII, constitut. 60, incip. *Nullus*; Paulus V, constitut. 9, incip. *Sancitissimus*; Urbanus VIII, constitut. 43, incip. *Cum saepe*; Innocentius X, constitut. incip. *Inter cætera*; Innocent. XII, constitut. incip. *Nuper a congreg.*, stat, quod neque monasterium prælensum inops possit aliquid per pactum exigere ab ingredientibus pro illorum sustentatione, quin ejus religiosi labem *Simoniæ juris* saltem *ecclesiastici* contrahant. Unde quod non liceat aliquid peti seu exigi, neque titulo elemosynæ pro admittendis ad habitum et professionem regularem, patet etiam ex declaratione sacræ congregationis Concilii, quæ in una *Leodien. pro P. P. Carmelitis Calceatis huic quæsto pro maribus facto 9 Februarii 1697*, respondit, *Servetur dispositio juris*. Sic refert Monacell., par. I, tit. 11, formul. 7, n. 8. De jure autem est, quod religiosi et religiosæ non debent, nec possunt pretio recipi ad religionem et professionem regularem. Cap. *Non satis* 8, cap. *Veniens* 19, cap. *Dilectus* 30, cap. *Quoniam* 40, De *Simonia*; et *Extravagant. Sane* 1, De *Simonia*; et cujus *extravagantis verba allata supra* n. 20, sunt valde notanda, sicuti et sequentia verba cit. cap. *Quoniam* 40, De *Simonia*, ibi: « Paupertatis prætextu volentes hujusmodi vitium palliare. » Vide verb. *MONIALES*, art. 2, n. 12, et a n. 52 ad 63, verb. *NOVITIUS*, a n. 56 ad 65, verb. *REGULARES*, n. 86 et 87.

(24. Non esse autem *Simoniam*, si gratis dentur munera superiori vel aliis, ut facilius impetretur ingressus in religionem, cum id nullo jure sit prohibitum, tenent cum aliis *Diana*, part. III, tract. 2, resolut. 64; *La Croix*, lib. III, part. I, n. 188. At ego cum aliis dicerem, et quidem ratione, et jure suffultus, quod si dicti superiores, vel alii religiosi tantæ sint auctoritatis et præpotentiæ in sua religione, ut unice vel principaliter ab ipsis dependeat ingressus seu admissio ad religionem, et sine temporalibus muneribus nunquam, seu vix acceptentur et admittantur juvenes ad religionem, tunc ab ipsis committitur vera *Simonia*,

quia in tali casu munera temporalia sunt efficax causa, cur juvenes acceptentur et admittantur ad religionem, cum sine ipsis non soleant acceptari et admitti, vel tandiu differantur et proerastinentur, ut alio divertere cogantur, sicque *Simoniaca* praxi compellantur, non gratis, sed tanquam quid ab ipsis necessario vel pretium exactum talia munera temporalia tribuere, et consequenter committitur vera *Simonia*; cum revera in simili casu detur temporale propter spirituale, per text. in cap. *Non satis* 8, cap. *Veniens* 19, cap. *Dilectus* 30, cap. *Quoniam* 40, De *Simonia*, et *extravagant. Sane* 1, De *Simonia*. Et faciunt dicta *supra* n. 29, et sub verb. *NOVITIUS*, a n. 56 ad 65, et sub verb. *MONIALES*, art. 2, a n. 52 ad 63. Vide, *ibi*.

(25. Pro administratione sacramentorum vel sacramentalium, et pro functionibus ecclesiasticis v. g. benedictionibus, sepulturis, et hujusmodi ex pacto tacito vel expresso dari seu accipi quid temporale per modum pretii est *Simonia* juris divini. *Communis* textu expresso in cap. *Cum Ecclesia* 9, cap. *ad Apostolicam* 42, De *Simonia*, cap. *Placuit* 1, cap. *Quam pio* 3, cap. *Nullus* 4, caus. 1, quæst. 3, cum similibus; et ratio est clara, quia cum supradicta omnia sint quid spirituale, dare aut accipere pro illis temporale per modum pretii est vera *Simonia*. Vide *infra*, art. 3, n. 35 et 40, ubi probatur esse de jure divino.

(26. Non est autem *Simonia* pro administratione sacramentorum vel sacramentalium, seu pro functionibus ecclesiasticis dare et accipere temporale per modum stipendii ad honestam sustentationem ministrorum ordinati. *Communis*; per claros textus tum in variis sacræ Scripturæ locis, tum in sacræ canonibus. *Lucæ* enim x, 7, expresse dicitur: *Dignus est operarius mercede sua. Matthæi* x, 10: *Dignus enim est operarius cibo suo. Epist. I ad Corinth.* cap. IX, 7: *Quis militat suis stipendiis unquam? Quis plantat vineam, et de fructu ejus non edit? Quis pascit gregem, et de lacte gregis non manducat? Et infra v. 11: Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est si nos carnalia vestra metamus? Nescitis, quoniam qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt, edunt, et qui altari deserviunt, de altari participant? Ita et Dominus ordinavit iis, qui Evangelium annuntiant, de Evangelio vivere, et c. *Ex his* 22, caus. 12, q. 1, expresse dicitur: « Lex enim Dei præcipit, ut qui altari deserviunt, pascantur de ipso, » et cap. *Cum secundum* 16, De *præbend.*, præcise habetur: « Cum secundum Apostolum, qui altari servit, vivere debeat de altari, et qui ad onus eligitur, repelli non debeat a mercede, patet a simili, ut clerici vivere debeant de patrimonio Jesu Christi, cujus obsequio deputantur, ut ipsa nobis ratio persuadet. »*

(27. Clerici Ecclesiæ ministri habentes ad sui honestam et congruam sustentationem sufficientes ecclesiasticos redditus ipsis pro suis ministeriis assignatos *Simoniam* committunt, si pro functionibus ecclesiasticis,

ad quas ex officio tenentur, temporalia etiam per modum stipendii exigant, quando illa exigere, nec jus, nec publica auctoritas, nec consuetudo permittit; in tali enim casu deest omnis justus titulus exigendi illa temporalia, adeoque si nihilominus exigantur pro dictis functionibus ecclesiasticis, seu spiritualibus, *Simonia* committitur. Ita S. Thomas, 2-2, quæst. 100, art. 3 ad 3; Reiffenstuel, *loco cit.*, n. 196, et ipso teste alii communiter.

(28. Pro actu vel exercitio jurisdictionis ecclesiasticæ seu spiritualis, temporale per modum pretii accipere est *Simonia*. *Communis*, textu expresso in cap. *Non satis* 8, c. *Cum in Ecclesia* 9, cap. *Cum sit Romana* 10, cap. *Nemo* 14, cap. *Ad nostrum* 21, De *Simonia*, cum similibus; et ratio est clara, quia jurisdictio, et potestas ecclesiastica est quid spirituale, adeoque vera *Simonia* est pro ejus exercitio et administratione exigere temporale.

(29. Hinc *Simoniam* committunt, qui pretium temporale exigunt pro dispensationibus super votis, juramentis, impedimentis matrimonii, ætate canonica, interstitiis, irregularitatibus. Item pro dispensationibus laborandi diebus festivis, nuptias celebrandi diebus vetitis, non jejunandi, et non abstinendi a carnibus diebus præceptis, et hujusmodi. Item pretium temporale exigentes pro absolutioibus a censuris ecclesiasticis, sive pro foro interno sive pro externo. Item pro pretio temporali aliis concedentes etiam pro unica vice jus eligendi, præsentandi, confirmandi aut instituendi ad beneficia ecclesiastica. Item pro pretio temporali conferentes officium, aut potestatem, seu jurisdictionem spiritualem, v. g. constituendo pro dicto pretio vicarios generales, aut officiales similes, quod *Simoniacum* specialiter etiam declaratur. Cap. *Ad nostram* 21, et cap. *Consulere* 38, De *Simonia*.

(30. Nec valet objicere, quod in curia Pontificia, approbante Pontifice, passim in dies pro dispensationibus exigantur et recipiantur taxæ temporales, adeoque quod id non sit *Simonia*. Non valet, inquam, quia præfata taxæ non exiguntur tanquam pretium dispensationum, sed vel dantur ut stipendia, ad sustentationem Summi Pontificis, et suorum officialium, et ad onera Pontificii status sustinenda quod est conforme juri divino et naturali per textus allegatos *supra* n. 26. Vel taxæ pecuniariæ exiguntur per modum *mulctæ*, ut per ejusmodi *mulctam* aequaliter compensetur recessus a jure communi, cum æquum et rationale sit, quod petentibus exemptionem a lege communi imponatur in compensationem aliud onus particulare, præsertim *mulctæ* pecuniaria in piis causis applicanda; et eo major pecuniæ *mulctæ*, quo difficilius petitur dispensatio, ut sic tales dispensationes, utpote odiosæ et derogantes juri communi, magis onerosæ reddantur petentibus, ne si facile, et cum paucis, seu non multis sumptibus obtineri possint, nimia licentia præbeatur eas importune petendi. Sic Suarez, lib. IV, De *Si-*

monia, cap. 20, n. 11; Lessius, lib. II, cap. 33, n. 58; Pirrhing, lib. V, *Decretal.*, tit. 3, n. 49; Reiffenstuel, *ibid.*, n. 216; Zoesius, *ibid.*, n. 24, et alii passim.

(31. Nec valet instare, quod, hoc admissio respectu Summi Pontificis, possent etiam episcopi ex prædictis titulis vel causis temporale exigere; non valet, inquam, quia hoc est specialiter episcopis prohibitum a sacræ canonibus citatis *supra* n. 28, et a conc. *Trident.*, sess. XXII, *De reform.*, cap. 5, sess. XXIV, *De reformat. c. 5*, sess. XXV, *De reform.*, cap. 18. In quibus episcopi et prælati Papa inferiores dispensare nequeunt. Argum. cap. *Inferior* 4, dist. 11, cap. *Cum inferior* 16, De majorit. et obedient., et Clement. *Nè Romani*, De election. Bene autem potest in ipsis dispensare Summus Pontifex, cum ipse sit supra omne jus canonicum, textu expresso in c. *Proposuit* 4, De concessionem præbendæ, ibi: « Qui secundum plenitudinem potestatis de jure possumus supra jus dispensare. »

(32. Unde Garcia, *De beneficiis*, part. VIII, cap. 1, an. 102, cum aliis ibi citatis; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 217, et alii plures defendunt, non posse, ne quidem episcopos, pro labore, quem habent in executione dispensationum matrimonialium a Sede Apostolica sibi commissarum exigere aliquid temporale, etiam ubi ita exigendi viget consuetudo legitime præscripta; et id probant ex concil. *Trident.*, *locis citatis*, et ex variis declarationibus sac. congregationis relatis ab ipso Garcia, *loc. cit.*, in quibus specialiter derogatur consuetudinibus quibuscumque etiam immemorabilibus. Quamvis tamen Sanchez, *De matrimon.*, lib. VIII, disp. 33, n. 11, et alii sustineant expresse oppositum.

* Adeantur declarationes S. congregat. a Garcia relatæ, quidve ipsis caveatur, lectores inspiciant, easque privatorum quorumcumque theologorum opinionibus longe præferendas esse meminerint *. Vid. *Addit. Casim.* in fin. h. art.

(33. Non est *Simonia* etiam ex pacto exigere seu accipere aliquid temporale, non per modum pretii, sed solum per modum stipendii ad honestam sustentationem promissis, orationibus, aliisque bonis operibus spiritualibus. *Communis*, ut patet ex praxi universali per textus allegatos *supra* n. 26. Unde merito in concilio *Constantiensi* a Martino V, inter propositiones Wicleffi damnata est etiam sequens 25, in ordine: « Omnes sunt *Simoniaci*, qui se obligant orare pro aliis eis in temporalibus subvenientibus; id est pro illis, qui ipsis dant temporalia. »

(34. Sunt tamen sub excommunicatione prohibite omnes ex pacto donationes, promissiones, et hujusmodi, quamvis istæ non sint acceptatæ pro obtinenda pro se vel pro alio justitia, vel gratia aliqua apud Sedem Apostolicam, etiam apud mediatos intercessores, qui vel promovere, vel impedire possent tales causas, et talis obtentio declaratur irrita. Sic expresse Alexander VII, in